

KAPITOLA 1

BYLO CHLADNÉ, SLUNEČNÉ RÁNO, pod Ještědem vál mírný, studený vítr, ale rtuť teploměru se v Liberci držela nad bodem mrazu. Místní už spřádali plány na víkend, který byl poslední před Štědrým dnem. Začínal ten pravý předvánoční shon.

Psal se pátek 19. prosince roku 1986 a děti dychtivě vyhlížely své zasloužené prázdniny. Těšila se i šestiletá Míša Hejnová, která chodila do první třídy, a měla poslední dny řůru starostí. Ale nebylo to kvůli prázdninám ani kvůli škole. To jí teď bylo úplně lhostejné. Míša totiž čekala miminko. Tedy čekala ho její máma, ale ona –

jako starší sestra – přeci patřila k nejdůležitějším osobám téhle události.

Uplynulý týden ale proležela v posteli a užívala léky. Byla z toho očekávání tak napjatá, že možná proto onemocněla.

„Musím se co nejdřív uzdravit,“ říkala si každý večer.

Za nic na světě si neuměla představit, že by se brácha nebo sestra narodili, a ona nemohla být hned první den u toho.

„Anebo na mě prostě počká,“ přesvědčovala sama sebe a každou chvíli zavírala oči, aby si v myšlenkách představila svého sourozence.

Pár miminek už viděla, na obrázku i ve skutečnosti, třeba v kočárku. Za zavřenýma očima viděla Míša jenom zavinovačku, z ní koukala mžourající očka, nos jako korálek a trochu černých vlasů. Jak z toho ale může poznat, jestli je to holka, nebo kluk?

„Už jsem našim tolikrát říkala, v čem jsou lepší holky a v čem zase kluci,“ zamyslela se. „Ale je mi to jedno, nechám to na mámě. Jen aby už to bylo!“

Míša nemyslela na nic jiného než na miminko. A miminko nejspíš začalo myslet i na ni. Jistě

už dobře znalo její hlas, který v bříšku slýchávalo den co den.

Právě v pátek 19. prosince ráno se mladší sourozenec rozhodl svou sestru konečně poznat osobně. Maminka oznámila tátovi, že už nadešel čas, a jelo se do porodnice...

Těsně před polednem přišla na svět Zuzana a Hejnovi oslavovali narození své druhé dcery.

Vzápětí se na Liberec spustila taková chumelenice, jakou místní dlouhá léta nezažili. Bylo to jistě znamení, že se přihodilo něco velkého. Zuzana na svět docela pospíchala, takže se stihla narodit ještě v posledních dnech kalendářního roku. Za to si tátu Pavla kamarádi z atletiky pořádně dobírali.

„To bude holka všude nejmladší a všechno prohraje,“ tvrdili a smáli se mu, jak nešikovně narození své druhé dcery naplánoval.

A možná bylo dobře, že mu kolegové tak důrazně připomínali, jakou nevýhodu může mít Zuzana na závodech proti dětem narozeným třeba v lednu či v únoru. Vždyť ty soupeřky budou skoro o rok starší, silnější, rychlejší!

Ale co, Zuzka je na světě, a to je pro nás nevýslovné štěstí, říkali si máma s tátou.

Ani není jisté, jestli se jednou rozhodne zrovna pro atletiku nebo vůbec pro sport. Čímkoli se bude zabývat, rodiče ji v tom absolutně podpoří, o tom není pochyb.

Malá Zuzana byla tím nejkrásnějším vánočním dárkem, který si domů právě na Štědrý den přivezli.

Míša poskakovala okolo ní. „Tak jsem se konečně dočkala!“ jásala na celé kolo. Běhala, skákala, a když jí přišel pod ruku nějaký šikovný předmět, s radostí s ním mrštila. Bylo jí šest a půl a každý, kdo ji znal, měl jasno: V rodině Hejnových vyrůstá další atletický nadšenec.